

KAS PASAULEI VAJADZĪGS ŠOBRĪD

VISIEM PATĪK IZRĀDE

Pirms 2000 gadiem Pashas svētki jūdiem bija kas tāds, ko nedrīkstēja palaist garām. Tāpat kā hinduisti pulcējas Gangas upes krastos un musulmaņi dodas svētceļojumā uz Meku, tāpat, ja vienas bija iespējams, ticīgās Jūdu ģimenes devās uz Jeruzalemi, lai piedalītos lielajos ebreju svētkos, no kuriem Pashas svētki bija visiespaidīgākie.

Pashas svētki notika katru gadu, to laikā Jeruzalemes ielas bija cilvēku pārpildītas. Gaisā virmoja līksma cerību un gaidu noskaņa. Iepriekšējā vakarā viņi bija kopā baudījuši sadraudzību Pashas mielasta laikā; tikās radnieki un tika atjaunotas senas draudzības saites. Bet tad pēkšņi šo atmosfēru ar griezīgu troksni pārtrauca Romiešu nāves armija, kas veda trīs cietumniekus, lai izpildītu tiem nāves sodu. Visai pasaulei patika nāvēssodi, un cilvēki nespēja pretoties kārdinājumam tos noskatīties, kaut arī ļaudis bija pulcējušies reliģiska notikuma dēļ, un lai arī tie bija jūdi, kuriem tur bija jācieš no romiešu rokas, un lai arī nāve pie krusta ir agonizējoši lēna un barbariska.

Upuris pašā vidū bija Jēzus no Nācaretes. Viņš kā strādnieku ģimenes dēls līdz trīsdesmit gadu vecumam iztiku nopelnīja, strādājot par galdnieku, un tad uz trīsarpus gadiem kļuva par klejojošu sludinātāju, pievēršot kā sabiedrības, tā valdības uzmanību. Šis vīrs izsita no sliedēm tautas vadoņus, jo runāja tiešu valodu, kas ne vienmēr bija viņiem tīkama, bet sabiedrība Viņu mīlēja, jo viņiem bija sajūta, ka Jēzus vienmēr bija līdzās viņu vajadzībās. Cilvēki, kuri kādreiz bija akli, tagad redzēja, jo šis vīrs viņus dziedināja. Cilvēki, kas kādreiz bija spītīgi, tagad bija atkal pilnīgi veseli un iekļāvās sabiedrībā, jo Jēzus bija viņus izdziedinājis. Cilvēki, kas tika uzskatīti par izstumtajiem un kolaborantiem, beidzot varēja vairs par sevi nekaunēties, jo Jēzus tos bija pieņēmis un pārvērtis viņu dzīves. Bērni sēdēja Viņam klēpī un klausījās Viņa brīnišķīgajos stāstos; Jēzum vienmēr bija laiks, ko pavadīt kopā ar bērniem, tāpat kā ar pieaugušajiem.

Tagad viņš karājas pie koka, lai mirtu. Neviens vairs nestāvē Viņam blakus, lai būtu par atbalstu. Viņi ir pārāk nobijušies, lai to darītu. Viņi ir tik apjukuši, un tiem vajadzīgs laiks, lai aptvertu visu, kas bija tik pēkšņi noticis. Kas Jēzu noveda līdz kam tādām?

MALDĪGAS CERĪBAS

Nepārprotiet, jūdu tauta gaidīja Mesiju – Pestītāju, kurš kļūtu par viņu ķēniņu. Šīs gaidas bija balstītas uz neskaitāmiem pravietojumiem un praviešu dotajiem apsolījumiem. Kā piemērus varam minēt dažus no tiem, sākot ar to, ko izteicis Mozus:

“Jo šīs tautas, ko tu padzīsi, klausīs zīlniekus un pareģus, bet tev Kungs, tavs Dievs, nav tā jāvis! Kungs, tavs Dievs, tev dos tādu pravieti kā es – no pašu ļaudīm, no taviem brāļiem, klausiet viņu! Gluži kā tu prasīji Kungam, savam Dievam, pie Horeba sapulces dienā: lai man vairs nav jādzird Kunga, mana Dieva, balss, lai vairs nav jāredz šī lielā uguns, ka es

nemirstu! Un Kungs man teica: pareizi viņi saka! No viņu brāļiem es tiem iecelšu tādu pravieti kā tu, es likšu tam mutē savus vārdus, un tas viņiem teiks visu, ko es viņam pavēlēšu!" 5. Mozus 18:14,15

Daudzus gadus vēlāk Dieva vīrs Jesaja pravietoja: ***"Jo bērns mums ir dzimis, mums ir dots dēls, vara uz viņa pleciem, un viņu sauks vārdā – Brīnišķais padomdevējs, Varonis Dievs, Mūžīgais tēvs, Miera princis. Pletīsies viņa vara, nebeigsies miers Dāvida tronim un viņa valstij, lai celtu to, balstītu to ar tiesu un taisnību no šī mirkļa uz mūžiem – Pulku Kunga kvēle to paveiks!"*** Jesajas 9:5,6

Savukārt pravietis Zaharija (jeb Caharija) paredzēja: ***"Līksmo vareni, Ciānas meita, klaigā, Jeruzālemes meita! Redzi, tavs ķēniņš pie tevis nāk, viņš ir taisns un glābējs – pazemīgs, uz ēzeļa jā, uz ēzeļmātes kumeļa! Es iznīdēšu Efraima ratus un Jeruzālemes zirgus, tiks iznīdēti kara loki un tautām pavēlēts miers, viņa valstība – no jūras līdz jūrai un no upes līdz zemes malai!"*** Zaharijas 9:9,10

Pravietis Daniels paredzēja: ***"Šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kas nekad netiks izpostīta, – šī valsts netiks atstāta citiem ļaudīm, tā dragās un nobeigs visas citas valstis, bet pati būs mūžīga!"*** Daniela 2:44

Daniels arī norādīja uz laiku, kad Mesija ieradīsies: ***"Tādēļ zini un saproti: vārds ir izteikts – lai ceļ un atjauno Jeruzālemi! Svaidītais valdnieks tur paliks septiņus septiņņiekus. Tad sešdesmit divos septiņņiekos to uzcels un atjaunos – gan ielas, gan laukumus, bet tas būs spaidu laiks."*** Daniela 9:25

Israēla skolotāji un tauta šos pravietojumus zināja un savā veidā izprata. Viņi bija pārliecināti, ka var sagaidīt ķēniņu, kurš pārtrauks romiešu valdīšanas laiku un nekad netiks uzvarēts. Šādas gaidas lika cilvēkiem vēl vairāk nekā vienkārši cerēt – viņi sāka meklēt to piepildījumu.

PRETRUNĪGI SECINĀJUMI

Kad Jēzus no Nācaretes sāka sludināt, daži cilvēki sāka ticēt, ka viņš varētu būt sūtītais Mesija.

"Nākamajā dienā Jēzus gribēja doties uz Galileju. Viņš atrada Filipu un tam sacīja: "Seko man!" Bet Filips bija no Bētsaīdas, Andreja un Pētera pilsētas. Filips atrada Natanaēlu un viņam sacīja: "Mēs esam atraduši to, par kuru Mozus rakstījis bauslībā un par kuru rakstījuši arī pravieši, – Jēzu, Jāzepa dēlu, no Nācaretes."" Jāņa 1:43-45

Nākamajos trīs gados, kuru laikā Jēzus sludināja, mācīja un dziedināja, vienmēr aktuāls palika jautājums "Kas ir šis vīrs? Vai varētu būt, ka viņš ir Mesija?" Tas bija temats karstām diskusijām un strīdiem. Reiz Jēzus palūdza saviem tuvākajiem sekotājiem, lai tie noskaidro, ko cilvēki par viņu saka:

"Nonācis Filipa Cēzarejas robežās, Jēzus jautāja saviem mācekļiem: "Par ko ļaudis uzskata Cilvēka Dēlu?" Viņi atbildēja: "Vieni par Jāni Kristītāju, otri par Eliju, vēl citi – par Jeremiju vai kādu no praviešiem." Viņš tiem jautāja: "Bet ko jūs sakāt – kas es esmu?" Sīmanis Pēteris viņam atbildēja: "Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls."" Mateja 16:13-16

Mūsu ēras 31. gadā jūdu Būdiņu svētku laikā situācija sāka kļūt nekontrolējama:

“Tad svētkos jūdi viņu meklēja un runāja: “Kur viņš ir?” Ļaudis visādi runāja par viņu. Daži sacīja: “Viņš ir labs!” Citi atkal teica: “Nē, viņš maldina ļaudis!” Tomēr neviens par viņu nerunāja atklāti, jo tiem bija bailes no jūdiem.” Jāņa 7:11-13

“Tad kādi jeruzālemieši teica: “Vai viņš nav tas, ko tie grib nogalināt? Un skat! Viņš runā atklāti, un tie neko pret viņu nesaka. Vai tad vadoņi patiešām būtu atzinuši, ka šis ir Kristus? Mēs taču zinām, no kurienes šis ir; bet, kad nāks Kristus, neviens nezinās, no kurienes viņš ir.” Tad Jēzus, templī mācīdams, skaļi sauca: “Jūs zināt mani un zināt, no kurienes es esmu, un ne jau pats no sevis esmu nācis, bet patiess ir tas, kas mani sūtījis, un to jūs nepazīstat. Bet es viņu pazīstu, jo esmu no viņa, un viņš ir mani sūtījis.” Tad tie gribēja viņu sagūstīt, bet neviens viņam roku nepielika, jo viņa stunda vēl nebija nākusi. Bet daudzi pūlī ticēja viņam un sacīja: “Kad Kristus nāks, vai viņš darīs vairāk zīmju, nekā šis ir darījis?”” Jāņa 7:25-31

Lai arī ar dažiem ievērojamiem izņēmumiem, tomēr kopumā jūdu vadītāji atteicās atzīt, ka Jēzus ir gaidītais Mesija. Tas lielā mērā bija tādēļ, ka viņi redzēja atšķirības starp to, ko Jēzus darīja, un to, ko viņi bija sagaidījuši, ka viņš darīs. Viņu skatījumā, Jēzus nonāca pretrunās ar Rakstiem. Un savā ziņā tā bija taisnība – viņš par sevi izteica vēl nedzirdētus apgalvojumus. Viens no šiem apgalvojumiem izrādījās nāvējošs:

“Tad Jeruzālemē notika Tempļa atjaunošanas svētki. Bija ziema. Jēzus pastaigājās templī, Sālamana kolonādē. Jūdi viņu apstāja un jautāja: “Cik ilgi tu mūs turēsi neziņā? Ja tu esi Kristus, saki mums to atklāti!” Jēzus viņiem atbildēja: “Es jums teicu, bet jūs neticat. Darbi, kurus es daru sava Tēva vārdā, tie liecina par mani. Bet jūs neticat, jo jūs neesat no manām avīm. Manas avis klausās manā balsī, es tās pazīstu, un viņas man seko. Es tām dodu mūžīgo dzīvību, viņas nemūžam neies bojā, un neviens tās neizraus no manas rokas. Mans Tēvs, kas man tās devis, ir par visiem lielāks, un neviens tās nevar izraut no mana Tēva rokas. Es un Tēvs, mēs esam viens.” Jūdi atkal sanesa akmeņus, lai viņu nomētātu. Jēzus viņiem teica: “Daudz labu darbu no sava Tēva es jums esmu rādījis. Tad kura darba dēļ jūs gribat mani nomētāt akmeņiem?” Jūdi viņam atbildēja: “Mēs nomētāsim tevi akmeņiem nevis laba darba, bet Dieva zaimošanas dēļ, tādēļ ka tu, cilvēks būdams, dari sevi par Dievu.”” Jāņa 10:22-33

Mūsu ēras 31. gadā Pashas svētku laikā Jēzus tika arestēts un vests tiesas priekšā. Viņš tika aicināts sevi aizstāvēt jūdu Sinedrija (augstākās tiesas) priekšā.

“Bet Jēzus klusēja. Tad augstais priesteris viņam sacīja: “Es zvērinu tevi pie dzīvā Dieva, saki mums: vai tu esi Kristus, Dieva Dēls?” Jēzus tam atbildēja: “Tu pats to saki. Bet es jums saku: kopš šā brīža jūs redzēsiet Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuvarenā labās rokas un nākam uz debess padebešiem.” Tad augstais priesteris pārplēsa savas drēbes un teica: “Viņš zaimo! Kam mums vēl liecinieku? Redzi, tagad jūs šo zaimošanu esat dzirdējuši. Kā jūs domājat?” Tie atbildēja: “Viņš sodāms ar nāvi.”” Mateja 26:63-66

KURAM BIJA TAISNĪBA?

Redzams, ka viedokļi par to, vai Jēzus no Nācaretes bija Mesija, atšķīrās. Daži bija pilnīgi pārliecināti, ka viņš tas bija, bet citi bija tikpat pārliecināti, ka tas nevar būt viņš. Kā lai mēs tagad izlemjam, kuram bija taisnība?

Pirmkārt, mums būtu jāievēro, kas Dievam par šo ir sakāms.

Viņš runāja tā, lai liecinieki varētu dzirdēt: ***“Pēc kristības Jēzus tūlīt iznāca no ūdens; un, redzi, debesis atvērās, un viņš redzēja Dieva Garu nākam kā balodi un nolaižamies uz viņu; un, redzi, balss no debesīm sacīja: “Šis ir mans mīļotais Dēls, uz ko man labs prāts.””*** Mateja 3:16,17

Vēlāk kalna nogāzē, trīs viņa sekotāju klātbūtnē: ***“Un padebesis tos apēnoja, un balss nāca no padebeša: “Šis ir mans mīļotais Dēls, klausiet viņu!””*** Marka 9:7

Otrkārt, mēs varam ievērot, ka jūdu skolotājiem bija daļēja izpratne par senajiem pravietojumiem, tomēr viņi nebija ņēmuši vērā visus pravietojumus, kas bija zināmi. Viņi labprāt ieklausījās tajos, kas runāja par uzvarošu ķēniņu, bet izvairījās no tiem, kas paredzēja, ka Mesijam nāksies piedzīvot atstumšanu.

Bet, lai būtu pavisam godīgi, jāatzīst, ka arī viņa tuvākie mācekļi sāka visu saprast tikai tad, kad Jēzus izskaidroja visu kopainu. Pretēji tam, ko viņi jebkad būtu varējuši iedomāties, pēc Jēzus nāves viņš augšāmcelās. Simtiem cilvēku viņu vēl pēc tam redzēja runājam, staigājam, ēdam un mācām. Kādā no šīm reizēm:

“Un, redzi, divi no tiem tajā pašā dienā devās ceļā uz Emmausu – ciemu, kas atradās sešdesmit stadiju attālumā no Jeruzālemes. Viņi pārrunāja visu, kas bija noticis. Un, viņiem runājot un spriežot, pats Jēzus pienāca un gāja kopā ar viņiem. Bet to acīm nebija ļauts viņu pazīt! Un viņš tiem sacīja: “Par ko jūs te iedami spriežat savā starpā?” Viņi noskumuši apstājās, un viens no viņiem, vārdā Kleops, atbildēja: “Tu esi vienīgais, kas, Jeruzālemē būdams, nezini, kas šajās dienās tur noticis.”

Viņš jautāja: “Kas tad?” Un tie viņam sacīja: “Tas, kas notika ar Jēzu, Nācarieti, vīru, kas bija pravietis, varens darbos un vārdos Dieva un visu ļaužu priekšā, kā virspriesteri un mūsu vadoņi viņu nodeva, lai notiesātu uz nāvi, un kā viņu piesita krustā. Bet mēs cerējām, ka viņš ir tas, kas izglābs Israēlu; un nu jau ir trešā diena, kopš tas viss noticis. Mūs pārsteidza arī dažas sievietes no mūsu vidus, kas rīta agrumā bija aizgājušas pie kapa un neatrada viņa miesas. Viņas pārnāca un stāstīja mums, ka redzējušas eņģeļu parādību, un tie sacījuši, ka viņš ir dzīvs. Tad daži no mūsējiem aizgāja pie kapa un atrada visu tā, kā sievietes bija sacījušas, bet viņu pašu tie neredzēja.”

Un viņš tiem sacīja: “Ak, jūs nesaprātīgie un sirdī kūtrie ticēt visam, ko runājuši pravieši! Vai Kristum tā nevajadzēja ciest un ieiet savā godībā?” Un, iesākdams no Mozus un visiem praviešiem, viņš tiem izskaidroja, kas visos Rakstos sacīts par viņu.” Lūkas 24:13-27

GALVENAIS IR UZMANĪGI KLAUSĪTIES

Domstarpības par to, kas bija Jēzus, ir aktuālas vēl šodien, bet, kā jau ticis teikts iepriekšējās nodarbībās, – mums jātiek cauri miglai, jātiek cauri šaubīgo iegrieztajam virpulim, jāpārlicinās, ka mums ir visi puzzles gabaliņi un pašiem jādomā par pierādījumiem, ko mums sniedz aculiecinieki.

Bet pāri visam, mums jāklausa tajā, ko ir teicis Jēzus pats: ***“Jūsu sirdis lai neiztrūkstas! Ticiet Dievam un ticiet man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai es jums sacītu, ka es esmu vietu sataisījis? Kad es būšu aizgājis un vietu jums sataisījis, es nāksu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai arī jūs būtu tur, kur es esmu.”*** Jāņa 14:1-3

UZDEVUMS

1. Novērtē šos apgalvojumus, atzīmējot, vai tie ir patiesi vai nepatiesi:

Pravieši bija iepriekš paredzējuši Jēzus dzīves būtiskākos notikumus _____

Jēzus Kristus eksistence sākās ar viņa piedzimšanu Betlēmē _____

Jēzus Kristus ir mūžam esošais Dieva Dēls _____

Līdz ar Jēzus nāvi pasaule neatgriezeniski zaudēja visu laiku labāko cilvēku _____

Jēzus dzīve bija visskaidrākā Dieva rakstura atklāsme, kāda jebkad dota cilvēkiem _____

Mirstot pie Krusta, Jēzus uzņēmās uz sevis arī manu vainu _____

Grēcinieku glābšana bija iespējama arī bez Jēzus nāves _____

Jēzus ir vienīgais starpnieks starp cilvēkiem un Dievu _____

Jēzus augšāmcelšanās bija tikai viņa izmisušo sekotāju iztēles auglis _____

Jēzus Kristus nāks atkal _____

2. Atrod un norādi šo Bībeles tekstu un tālāk minēto notikumu savstarpējo saistību:

Jesajas 53:4-6

Zaharijas (Caharijas) 11:12,13

Zaharijas (Caharijas) 9:9

Mihai 5:1

Jēzus kā ķēniņa iejāšana Jeruzalemē

Jēzus nāve grēcinieku vietā

Jēzus piedzimšana Betlēmē

Jēzus nodevība par 30 sudraba gabaliem

3. Saskaņā ar Marka 10:45, kāda nolūka dēļ Dieva Dēls kļuva par Cilvēka Dēlu – Jēzu?
(Iespējamās vairākas pareizas atbildes)

A. Lai saņemtu viņam pienākošos godu un kalpošanu.

B. Lai uzzinātu, kas notiek uz planētas Zeme.

C. Lai kalpotu cilvēku vajadzībām.

D. Lai cilvēkiem saprotamā valodā pavēstītu, ka Dievs no viņiem gaida vairāk upuru.

D. Lai upurētu savu dzīvību grēcīgo cilvēku glābšanai.

E. Lai sodītu grēciniekus.